

Pregled razstav v šolskem letu 2019/2020

Živa Agrež: Istra – ostanki časa

Ob vstopu v novo šolsko leto nas je na likovni sprehod po Istri vabila razstava Žive Agrež »Istra – ostanki časa«; slike iz naslovnega cikla so prežete z nostalgijo in občudovanjem kulture, ki je pred dolgimi stoletji vzcvetela sredi oljk, vinogradov in istrskega kamna. Avtorica pravi, da je ob pogledu na razpadajoče, okrušene fasade starih mestec in vasi v notranjosti Istre kar segla po slikarski lopatki, da bi z močnimi, prekrivajočimi nanosi vedno nove barve, ki niso nikoli popolnoma prekrili spodnjih, s čimer je ustvarila magijo okruškov časa. Pogled na zgodbe iz minulih stoletij, v katerih so s pomočjo pridnih rok domačinov in spretnih tujih trgovcev po vzoru italijanske renesanse na planjavah desnega in levega brega reke Mirne vzniknila majhna, čudovita kamnita mesteca, lože, cerkve in trge, ter misel na življenje, ki je nekoč utripalo v teh hišah, je vzbudil avtoričino fantazijo, da je te podobe prelila v barvo in stilizirano arhitekturo. Kljub temu da ostajajo motivi na njenih slikah vedno prepoznavni in jih opiše z naslovom slike, jih na svojstven način preustvarjajo energično položene barve in dramatična svetloba samo njej lastnega doživetja.

Dnevi evropske kulturne dediščine

Dnevih evropske kulturne dediščine so tokrat potekali pod geslom "Dediščina – umetnost – razvedrilo", zato smo pripravili razstavo "Igra navdihuje in povezuje" prof. likovne pedagogike Mihaela Furjana, alumna Škofijske klasične gimnazije, ki ustvarja namizne družabne igre.

Na ogled je bil celoten potek ustvarjanja družabne igre »*Kapitanova posadka*«, ki jo je oblikoval: od prve zamisli, skiciranja figur in igralne podlage, oblikovanja risb in natančnega določanja pravil igre do končnega izdelka, ko družabno igro postavimo na mizo in se igra lahko prične.

Dodal je še igro "*Bela mesta*", ki jo je ustvaril za zaključek magistrskega študija na fakulteti; z učenci 9. razreda OŠ Mengeš je izvedel likovno nalogo, pri kateri so učenci risali mesta – v igri nato dve skupini tekmujeta v zavzemanju mest, tako da osvajata in branita mesta različnih vrednosti. Na razstavo je Furjan uvrstil tudi skice na tkanini velikega formata za igro "*Žabji kralj*", pri kateri so karakterji igralnih likov v podobi žabjih princes oblikovani v različnih slogovnih izrazih.

Jubilejna razstava Misijonskega središča

V sklopu »Izrednega misijonskega meseca oktobra 2019« smo v sodelovanju s sodelavci Misijonskega središča Slovenije postavili na ogled potujočo misijonsko razstavo. Razstava predstavlja kronologijo vseh dosedanjih slovenskih misijonarjev do današnjega dne, začeni s blaženim Odorikom iz Pordenona, ki je v misijone odšel daljnega leta 1318. Poleg predstavitevnih plakatov o misijonarski dejavnosti skozi zgodovino razstava obsega tudi vitrine s številnimi zanimivimi eksponati, ki so jih misijonarji prinesli iz različnih dežel po celem svetu.

Na odprtju razstave nas je k poglobljeni misijonski dejavnosti spodbudil tudi **apostolski nuncij msgr. Jean-Marie Speich**, ki je trdno povezan z misijoni, saj izhaja iz družine, ki je v sto letih dala kar sedem misijonarjev in pet misijonark, v Slovenijo pa je prišel za nuncija iz misijonske dežele, saj je pred tem pet let in pol v Gani spoznal življenje misijonarjev, se srečeval z njihovimi težavami. Poudaril je tudi, da se misijonsko delovanje začne doma, naj imamo najprej v Sloveniji odprta srca za tiste, ki Gospoda še ne poznajo; četudi bi nagovorili le enega, se je vredno potruditi.

Na odprtju so sodelovali dijaki misijonskega krožka Jegličevega dijaškega doma pod mentorstvom vzgojiteljice Marije Leskovec, bogat glasbeni program, obarvan z misijonsko tematiko, pa so oblikovali p. Damijan Ristič, p. Marko Pavlič, Jakob Gajšek in Jerneja Rovtar ter učenci zavodske glasbene šole pod mentorstvom Barbare Tišler, Kristine Martinc in Sebastiana Albrehta.

Razstava društva Slovenija v svetu: Tamara Brumicky-Taya iz Venezuele

Izseljensko društvo Slovenija v svetu oktobra v Meršolovem atriju že tradicionalno postavi razstavo, tokrat so povabili slovensko slikarko iz Venezuele Tamaro Brumicky – Taya, ki je pripravila razstavo Neukrotljiva narava. **Tamara Brumicky – Taya** je študirala arhitekturo, urbanizem, tradicionalno kitajsko slikarstvo in pozna različne svetove, različne kulture Evrope, daljnega Vzhoda, indijanske kulture Južne Amerike – vse to ji je v neizčrpen navdih tudi pri njenem slikarskem ustvarjanju. V času razstave je tudi pripravila delavnico, na kateri je predstavila zanimivo tehniko in materiale, s katerimi ustvarja.

Portreti Tadeja Žugmana

V Kregarjevem atriju je bila v novembru na ogled pregledna razstava 45-letne slikarske ustvarjalnosti Tadeja Žugmana. Žugmanov ustvarjalni opus je na odprtju razstave predstavila umetnostna zgodovinarica in likovna kritičarka Anamarija Stibilj Šajn, ki je slikarja predstavila kot umetnika, ki verno prenaša resničnost v novo likovno stanje s filigransko natančnostjo, zato ga je imenovala »hiperrealist, celo nanorealist, saj naslika vsak detajl, vsak drobec, celo vsak las svojega portretiranca.« Opozorila je na risarsko virtuoznost in barvno širino ter žlahtnost v portretnem opusu, ki obsega risbe s svinčnikom ali pastelno kredo in slike z oljnimi barvami, ter na izjemno pozornost, ki jo slikar namenja značaju oz. razpoloženju portretiranca, ko preko oči in ustnic vstopa v notranjost posameznika, odkriva njegovo identiteto. Zaustavlja se pri upodobitvi rok, artikulaciji dlani, prstov, pri njihovi drži in gestikulaciji.« Program sta z glasbo obogatili sopranistka Urška Kastelic in pianistka Aleksandra Naumovski Potisk, umetnik pa je Zavodu sv. Stanislava ob tej priložnosti poklonil portret pokojnega nadškofa Alojzija Šuštarja. Kot odmev na razstavo so nastale tudi zanimive kratke zgodbe o portretirancih »The Story Behind«, ki so jih pisali dijaki pri pouku angleščine.

Plečnik v fotografiji in keramiki

Zanimivo razstavo fotografij in keramike, ki jo je navdihnili arhitektura mojstra Jožeta Plečnika, so pripravili slušatelji Slovenske univerze za tretje življenjsko obdobje, in sicer so skupno polje učenja in ustvarjanja odkrili študenti študijskih krožkov »Keramika« ter »Trgi, ulice in stavbe okoli nas« in njihovi mentorici filozofinja in keramičarka Lučka Šičarov ter arhitektka Meta Kutin. Navdihnili so jih dela arhitekta Jožeta Plečnika v bližini njihove »šole«, ogledali so si veliko njegovih del v Ljubljani, Domžalah in Kamniku ter analizirali njegove ilustracije za Finžgarjevo Makalonco. Ob poznavanju in razumevanju Plečnikovih del ni moč spregledati njegovih dekorativnih elementov na pročeljih in v notranjosti objektov, ki so predstavljeni v kovini, kamnu in lesu – prav ti elementi so študentom ponudili številne možnosti za raznolike fotografske poglede in oblikovanje v keramiki, s čimer so predstavili razumevanje Jožeta Plečnika na svojem ustvarjalnem področju, hkrati pa spodbudili obiskovalce k ponovnemu odkrivanju njegovega ustvarjanja na »okrasju namenjenih površinah« in povezovanju dekorativnih oblik s prostorom.

Fotografska razstava Andraža Rističa

V okviru Erasmus+ projekta Eurostronomia, v katerega je vključenih osem evropskih šol, smo ob koncu koledarskega leta v Kregarjevem atriju postavili na ogled fotografsko razstavo *Vesolje* Andraža Rističa, alumna Škofijske klasične gimnazije, ki se je že na OŠ prof. dr. Josipa Plemlja pri pouku fizike navdušil nad astronomijo, kupil svoj prvi teleskop in začel aktivno opazovati čudesa, ki jih ponuja vesolje. Seveda je z vsakim opazovanjem in raziskovanjem želel še več in utrnila se je misel, da se loti astrofotografije. Tudi na gimnaziji se je izpopolnjeval v poznavanju astronomije, se uvrstil v izbor za Astronomsko olimpijado in nadaljeval z astrofotografijo, potem pa je bilo ob študiju fizike vedno manj časa za to. Danes se občasno še ukvarja s širokokotno astrofotografijo, torej slika ozvezdja, Rimsko cesto, tudi severni sij. V prihodnosti si želi ponovno obuditi ta čudovit hobi in nadaljevati z večnim učenjem in izboljševanjem, kar mu predstavlja tudi glavno motivacijsko silo. Večino slik, izbranih za razstavo, je posnel med letoma 2013 in 2018 z uporabo digitalnih zrcalno-refleksnih fotoaparátov Nikon D5100, D5300 in D7100, 18 mm objektivom ali teleskopom.

Nelson Mandela

V okviru sodelovanja na profesorski izmenjavi projekta "Šola in muzeji" (Erasmus+) smo dobili razstavne plakate in spletna gradiva *Mandela 27*, kulturnega projekta Evropske unije in Južnoafriške republike, ki ga je navdihnila življenjska zgodba Nelsona Mandele. Ob prijazni pomoči naših vzdrževalcev, ki so izdelali lesenega ogrodja, ki predstavlja poustvaritev zaporniške celice Nelsona Mandele v razmerju 1 : 1, smo postavili nekoliko drugačno dokumentarno razstavo; v »celici« so preprosti predmeti, ki kažejo, v kakšnih razmerah je Mandela preživel 18 od skupno 27 zaporniških let. Na zunanjih stenah celice so nameščeni predstavitveni plakati z informacijami o Mandeli, njegovem boju za pravice temnopoltih, zaporniških razmerah in politično-zgodovinskem dogajanju v Južni Afriki v drugi polovici 20. stoletja. Predstavitev dopolnjuje fotografsko gradivo na računalniškem zaslonu.

Kolažirane fotografije Hane Besjedice

Maturantka Hana Besjedica je ustvarjalna dijakinja, ki nas je tekom šolanja na naši gimnaziji že večkrat nagovorila tako s svojimi literarnimi kot likovnimi stvaritvami s področja fotografije, slikarstva in oblikovanja. Dejavno sodeluje pri šolskem literarnem krožku Domače vaje, doma pa svoje kreativne ideje prenaša v kolažiranje fotografij, ki jih tiska tudi na tekstil. Aprila 2019 se je uspešno predstavila s ciklom fotografij na natečaju Transgeneracije mladih v Cankarjevem domu, kar je bil tudi povod za njeno prvo samostojno razstavo, ki smo jo postavili v Meršolovem atriju. *Vrh zlorabe razkošja*, kot je naslovljena razstavo, je grafično oblikovana zbirka fotografij, ki nam skozi močne barve in kolažirane linije prikazuje Hanin osebni vrh razkošja, ki ga spoznavamo s pridihom poparta in njenim osebnim podpisom, ki ga vnese v barvito kolažirano fotografijo. Hana pravi, da nas želi s svojimi fotografijami zgolj za nekaj časa ustaviti in prepričati, da poiščemo tiste bolj žive barve našega življenja – in barvit je bil tudi recital avtorske literature in glasbe, ki ga je pripravila s svojimi sovrstniki na odprtju razstave.

Spominska razstava Janeza Bernika

Ob vstopu v novo koledarsko leto smo v Kregarjevem atriju Zavoda sv. Stanislava postavili na ogled spominsko razstavo akad. slikarja Janeza Bernika (1933–2016), vsestranskega likovnega ustvarjalca, ki je bil kot izjemen ustvarjalni talent že v mladosti izbran za »uradnega« predstavnika slovenske moderne umetnosti, ki naj bi takratno jugoslovanske ustvarjalnosti reprezentiral v svetu. Za vrhunske dosežke je prejel vrsto svetovnih nagrad, še zlasti na grafičnih bienalih, najvišje nagrade za kulturo v Sloveniji (in nekdanji Jugoslaviji), dosegel pa tudi druga priznanja in članstva v akademijah.

Razstavljeni so bila dela iz zasebne zbirke slikarjeve sestre Ljudmile Mrzlikar, ki je ob tej priliki Zavodu sv. Stanislava poklonila tri slike Janeza Bernika. Razstavo je odprl direktor zavoda mag. Anton Česen, ki se je gospe Mrzlikar tudi zahvalil za to izjemno darežljivo gesto in dragoceno donacijo, ki bo obogatila likovno zbirko Zavoda sv. Stanislava.

Akademik dr. Milček Komelj je na odprtju razstave poglobljeno predstavil bogat likovni razvoj Janeza Bernika, ga umestil v kulturnozgodovinski kontekst ter naglasil tako pomen njegovega slikarskega in grafičnega opusa kot njegovega profesorskega dela na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani ter njegove vloge v krogu Nove revije. Izpostavil je, da se je Bernik v mladostnem obdobju odprl modernemu svetovnemu likovnemu snovanju, vendar se je sčasoma od vsega prevzetega ali površinskega vse bolj distanciral in se do kraja obrnil k samemu sebi, prav kot preizkušani romar k Očetu.

Večer sta z doživeto interpretacijo izbranih slovenskih ljudskih pesmi obogatila mlada glasbenika in pedagoga Ana in Tine Bec, obiskovalce pa je nagovorila tudi Bernikova pesniška ustvarjalnost iz zbirke Kako velik je dan – v usodni navezanosti na črko in besedo se je Janez Bernik ni le vpisoval besednih sporočil v svoje slike, temveč se je oprijel tudi poezije, ki je tako motivno kot slogovno izhajala iz njegovega slikarstva.

Milan Butina, Šmarna gora

Ob slovenskem kulturnem prazniku smo v Kregarjevem atriju postavili na ogled spominsko razstavo »Pogledi na Šmarno goro« akad. slikarja Milana Butine (1923–1999) iz zasebne zbirke slikarjeve hčerke Darje Butina. Akad. slikar prof. dr. Jožef Muhovič je na odprtju razstave izpostavil, da je usoda hotela, da je profesor Milan Butina bolj znan kot likovni teoretik in manj kot likovni praktik. Čeprav po krivici, saj je ob zavzetem znanstvenem in pedagoškem delu presenetljivo zavzeto in kontinuirano tudi risal ter slikal, in to vse življenje. Krajinski motivi so v Butinovem slikarstvu ustvarjalna stalnica, ki jih najdemo po njegovih platnih, skicirkah, mapah in zvezki, med njimi je veliko obmorskih motivov in upodobitev Šmarne gore. Prof. Muhovič je dejal, da je bil njegov čas *»zanje gluha in slepa in je nad njimi odkrito vihal nos. Vendar se profesor Butina tej averziji, ki je površno nasedla motivni površinski, ni predal. Zavedal se je namreč, da je motiv samo odskočna deska, s katere lahko razkriješ mnoge bistvene stvari. Če ostaneš zgolj pri njem, ostaneš na površini, če znaš pogledati globlje, se ti pod krajino odpre slikarjeva »duhovna krajina«. /.../ Če ne opaziš, da se pod Butinovo podobo drevesnega listja vate pretaka svetloba, ki je vselej resnični protagonist vsega Butinovega slikarstva, da v pogledu na Šmarno goro vihra letni čas s paleto občutljivih doživljajskih resonanc na konici čopiča, da v podobah oblakov kraljuje akcijsko slikarstvo v akciji, pod kožo trivialne vedute strast do »čiste« likovnosti ..., potem ta dela ne le onemijo, ampak jim sploh ni dano relevantno spregovoriti.«*

Povabilo k odkrivanju te lepote sta z doživeto interpretacijo pesmi dopolnila učenca solopetja iz razreda prof. Barbare Tišler, Lucija Kovač in Rok Kotar.

France Rotar, V znamenju večne krogle in življenjskega križa

Konec februarja smo v Meršolovem atriju odprli razstavo akad. kiparja Franceta Rotarja (1933–2001), ki je mojstrsko obvladoval ustvarjanje v bronu in kamnu; v svojih likovnih delih je upodabljal najrazličnejše forme: lupine, čelade oz. šleme, bloke, križe, najbolj prepoznaven pa je po svojih kroglih, ki so ga vznemirjale tako z estetskega in simbolnega kot povsem tehnološkega vidika zahtevnega procesa ustvarjanja. »Tisto, kar hočem izraziti ni novo. Tema je stara, kot je staro življenje. Kajti rojstvo je začetek vsega. Forma krogle mi pomaga, da izrazim to vsebino.« Izbor kiparskih del, grafik in skic iz družinske zbirke, ki jih je za razstavo prijazno posodila kiparjeva žena Miroslava Žagar Rotar, s sugestivnimi podobami križa, razklanosti, lupin in krogel z jedri pred

obiskovalce postavlja vprašanja o skrivnosti rojstva in smrti, smisla življenja in trpljenja, razklanosti in enosti, minljivosti in večnosti ...

V zavodu smo bili veseli in hvaležni, da smo imeli možnost pa Bernikovi in Butinovi razstavi postaviti na ogled dela še enega od profesorjev ljubljanske akademije, nekaj posebnega pa je bilo tudi to, da je razstavo pripravila maturantka **Zala Hriberšek**, ki se je v okviru maturitetne naloge pri umetnostni zgodovini poglobila v Rotarjevo življenje in delo; o svoji izkušnji postavitve razstave je zapisala:

Kamniti kipi sredi vrta, ogromni s sten viseči reliefi in ducat plastik, ki krasijo interier hiše mame Mire. Velike bronaste krogle, raztresene po centru slovenske prestolnice in drugih evropskih mestih. Nešteto zgodb o človeku nešteti idej, neskončne kreative in velikega srca. Na tak način sem skozi življenje spoznavala Franceta Rotarja, veliko ime slovenskega kiparstva.

Rodila sem se istega leta, ko se je njegovo življenje prezgodaj končalo. O njem sem se učila v fragmentih, spotoma, korak za korakom. Najbolj sem ga spoznala skozi besede njegove soproge, mame Mire, in sina Roka. Septembra 2019, na začetku svojega maturantskega leta, pa sem se odločila, da njegovo življenjsko delo spoznam še nekoliko od bližje. V okviru praktikuma pri umetnostni zgodovini, predmetu, ki me je čakal še na maturi, sem se tako poglobila v Francetovo predvsem umetniško, pa tudi življenjsko pot. Prav kmalu pa je ta odločitev obrodila še nekoliko večji sad, in sicer mi je bila s strani mame Mire in šole omogočena postavitve razstave njegovih del. Za to priložnost sem bila izredno hvaležna in navdušena, obenem pa sem v sebi čutila močan pritisk, saj nisem hotela z razstavo razočarati nikogar, še najmanj pa mame Mire ali koga drugega, ki je kiparja osebno poznal. Resnično sem želela, da celotna razstava priča o umetnikovi genialnosti.

Proces pripravljanja razstave mi je dal ogromno, je izkušnja, ki je ne bom nikoli pozabila. Izbiranje del, ki sem jih želela vključiti na razstavo, listanje risb, ki sem jih videla prvič, dela, ki še nikoli niso bila predstavljena javnosti. Nešteto skic, skozi katere sem lahko verjetno najbolj pristno spoznala proces Rotarjevega ustvarjanja, in vse besede o njem, ki sem jih slišala pri delu.

O že skorajda mističnem odnosu kiparja do materiala sem prvič slišala, ko sem se v šoli spoznala z velikim Michelangelom, drugič sem tak govor o odnosu umetnika do materiala slišala iz ust mame Mire, ko mi je govorila o Francetu. Vse slišano se mi je vedno zdelo sila poetično, a sčasoma sem spoznala, da o nečem tako posebnem težko govoriš drugače.

Razstava je bila uspešno postavljena. Za vso pomoč pri izpeljavi projekta sem zelo hvaležna predvsem svoji družini, ki mi je pomagala na vsakem koraku. Vzdušje na odprtju je bilo nadvse prijetno, sproščeno in domače. Še vedno se mi zdi, da je bil celoten proces postavitve razstave zame največje darilo. Na odprtje je res prišlo tudi mnogo Francetovih prijateljev in kolegov. Sama sem bila z razstavo zadovoljna, a največ mi je pri vsem tem pomenilo nekaj drugega: ljudje, ki so Franceta dobro poznali, in njihov pozitiven odziv na razstavo, prijazne pohvale mame Mire in Roka ter ponos v njihovih očeh. Neprecenljive besede, ki jih ne bom nikoli pozabila : "Če bi bil France danes tukaj, bi bil ponosen."

Razstave v času koronavirusa

V sredni marca se je običajni zavodski utrip zaradi ukrepov v zvezi s koronavirusom ustavil, zavodski prostori so nepričakovano onemeli in opusteli, otroci, učenci, dijaki in zaposleni smo ostali doma in se privajali delu na daljavo ... Vsaj del razstav in likovne ustvarjalnosti smo zato prenesli v virtualni svet.

Fotografska razstava Vida Svetine

Klara Svetina, dijakinja 2. a, se je odločila, da v okviru projektne naloge predstavi fotografsko ustvarjalnost svojega brata Vida, ki študira fotografijo na Višji strokovni šoli Srečka Kosovela v Sežani. Za razstavo sta izbrala cikel fotografij z naslovom **Ulica** iz serije Budimpešta, ki je nastal leta 2019.

Fotografije sta natisnila, uredila katalog, pripravila okvirje za razstavo, izbrala mesto postavitve (gimnazijski hodnik ob razredih 2. letnika), pripravila razporeditev slik in določila datum odprtja razstave. Žal pa so se zaradi koronavirusa šolska vrata zaprla ... Klari je bilo žal, da si ne bi mogli ogledati zanimive fotografske razstave, zato je začela iskati kakšno drugo možnost. Odločila se je, da postavi razstavo kar v spletni galeriji – naučila se je novih spletnih veščin, oblikovala galerijski prostor in razstavila fotografije. Pripravila je tudi katalog razstave, za katerega je spremno besedilo napisal prof. dr. Matija Svetina, ki pravi, da sporočilo razstave »seveda ni enako za vse, gotovo pa je, da sporočilo za vse je. Ko gremo z razstave spet v svoj vsakdan po mestnih ulicah, smo lahko pozorni na mimobežne podobe. V njih bomo našli sporočilo te razstave.«

Razstava akvarelov JDD

Tudi Likovna kolonija Jegličevega dijaškega doma AKVAREL pod mentorstvom vzgojitelja Roka Pogačarja je kljub karanteni nadaljevala svojo pot. V času, ko bi sicer v atriju v 1. nadstropju našega zavoda postavili razstavo *Primula*, so svoje akvarele razstavili na zavodski spletni strani.

Razstava likovne šole ŠKG

Konec šolskega leta v Kregarjevem atriju tradicionalno postavimo na ogled razstavo Likovne šole Škofijske klasične gimnazije, letos pa smo zaradi virusa delček dijaške ustvarjalnosti ponudili na ogled v spletni predstavitvi.

Likovno šolo je v prvi polovici leta vodila študentka slikarstva in klasične filologije Sara Križaj, po novem letu pa se je iz Leipziga vrnila **akad. slikarka Nika Zupančič**, ki že šest let uspešno vodi likovno šolo in tako s svojo lastno ustvarjalnostjo kot s pedagoškim žarom navdušuje naše gimnazijce za likovno ustvarjanje. K ogledu spletne razstave nas je takole povabila mentorica **Sara Križaj**:

Okolja, kjer se srečujemo, so se v zadnjem času hitro zamenjala, zdaj pa kraj našega srečanja menjamo tudi mi, v umu pa ohranjamo kamrico, kamor se neodvisno od okoliščin zatekamo in od koder vam sedaj na ogled postavljamo svoja dela. Z njimi smo poskušali gledati v globino in se prepoznavati v svojih neprepoznavnostih, pa naj bo to z ogljem, ki omogoča čudovit razpon črnin in zabrisov, z akrilom, s katerim se lahko učimo o barvni harmoniji ali komplementarnih barvnih parih, ali pa s pasteli, ki lovijo razmerje med prejšnjima dvema, hkrati pa vpeljujejo mehko in gostoto. Preizkušali smo se v tihožitjih, portretu in figuri, pogumnejši pa tudi v prostih kompozicijah. Pri tem smo se urili v opazovanju – v perspektivi, proporcij in kompoziciji. Rezultate torej razstavljamo sedaj tu in upamo, da se boste kot mi v ogledovanju zalotili razmišljujoče, v razmišljanju čudeče se in v čudenju kipeče v ljubezni.

Likovna ustvarjalnost v času pouka na daljavo

Tedni pouka na daljavo so presenetili tako dijake kot učitelje in znašli smo se v povsem novi situaciji. Delček dijaškega doživljanja tega nenavadnega časa se nam je razkrival v njihovih likovnih odzivih pri pouku umetnosti, poleg tega pa so profesorji pri različnih predmetih dijake spodbudili, da so rezultate svojega dela in učenja prikazali tudi na likovni način – njihove izdelke smo objavljali tudi na šolskih spletnih straneh, ki so tako postale tudi svojevrstna galerija: pri veri in kulturi so dijaki ob branju svetopisemskih odlomkov naslikali podobe trpljenja in vstajenja, pri latinščini so rabo novega besedišča vadili v stripu, slikali motive iz domačega branja, po ogledu razstave *Ideja* v Cankarjevem domu risali predmete antičnega sveta, ki jih še danes uporabljamo, pri angleščini so na likovni način upodabljali pregovore, ob obletnici Shakespearjeve smrti pa ilustrirali odlomek iz drame *Kakor vam drago* itd. Prof. **Tjaša Plut** je o tej posebni izkušnji in o pomenu likovnega ustvarjanja zapisala:

Ko nas je sredi marca presenetilo dejstvo, da se vsaj nekaj časa ne bomo mogli videti v šoli, smo bili hitro primorani vse svoje dejavnosti preseliti na splet ali se tako ali drugače tehnološko povezati. Že

kmalu pa se je pokazalo, da bi bilo smiselno tudi v času šolanja in dela na daljavo pozornost nameniti tudi dejavnostim, ki niso vezane zgolj na jemanje snovi, temveč dajejo mladim (in nekoliko manj mladim) nekaj več. Eno izmed takih področij je prav gotovo umetnost, ki že več tisočletij daje človeku možnost, da izrazi svoje občutke, veselje, strahove in stiske, misli ter mnenja na prav poseben način, ki nato, lahko tudi v povsem drugem okolju in času, spregovori tistemu, ki umetniško delo opazuje, ga prebira, se vanj pogloblja. Ravno lastnost ustvarjalnega procesa, da spodbuja raziskovanje posameznikove notranjosti in ga vabi k (samo)refleksiji, se zdi v časih, ki so še posebej negotovi in neznani, še pomembnejša, zato smo z dijaki, ki so bili za to interesirani, v okviru pouka slovenščine in umetnostne zgodovine svoja doživljanja epidemije raziskovali tudi na ustvarjalne načine. Dijaki 3. a in 3. b so lastno doživljanje sveta raziskovali ob avantgardni umetnosti in ga izrazili v obliki poezije ali likovnega ustvarjanja, dijaki 2. letnikov pa so na številne inovativne načine predstavljali svoj koronavsakdan. Izdelki so ponudili vpogled v življenje najstnikov, njihove strahove, stiske ob številnih obveznostih, naveličanost in pogrěšanje prijateljev, pa tudi hvaležnost za družine, medsebojno pomoč ter zavedanje, kako krhek je pravzaprav naš svet in kako minljivi smo. Nekaj izmed nastalih del smo v okviru virtualne razstave na ogled postavili na zavodski spletni strani in tako, vsaj upamo, nagovorili tudi spletne obiskovalce ter jih spodbudili k premisleku o lastnem doživljanju koronavsakdana.